

แง่คิดจากการศึกษาไทย

โดย ครูอรสา สัจจวงษ์

แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์(สังคม) วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี

ผู้เขียนรับราชการครูมาตั้งแต่ตุลาคม 2523 จนใกล้เกษียณอายุราชการแล้วผ่านการสอนนักเรียน และ อยู่ในระบบการศึกษาของไทยมาอย่างยาวนาน มากพอที่จะแสดงความคิดเห็นบางประการให้กับ การศึกษาของไทย และคิดว่าน่าจะมีประโยชน์บ้าง อย่างไรก็ตามบทความนี้ก็เพียงการแสดงความคิดเห็น เท่านั้น

โดยทั่วไปเด็กไทยส่วนมาก มักไม่ชอบเรียนวิชาสามัญ แต่ไม่ได้หมายความว่า ไม่ชอบทุกคน หรือ ทุกวิชา มันน่าจะมีความสุขอะไรที่เป็นเช่นนั้น สอนวิชาการเข้มและมีรายละเอียดมากไปหรือไม่เด็กมีความสามารถในการรับต่างกันแต่ต้องเรียนเหมือนกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่เข้าใจผู้เขียนมาตลอด จนถึงปัจจุบันก็ปรากฏแล้วว่าการศึกษาของเราล้มเหลวมาโดยตลอดจนเป็นลำดับท้าย ของอาเซียน ผู้เขียนมองว่า มันเป็นค่านิยมในการเรียนวิชาสามัญ ที่อาจผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น เราจะขวนขวายระเอียด ทฤษฎีต่างๆ ทางวิชาการมาใส่ลงในสมองเด็กตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษาสิ่งที่เห็นได้ชัดถึงการให้ความสำคัญกับวิชาการ คือ โรงเรียนกวดวิชา การเรียนพิเศษโดยเฉพาะในรายวิชาที่ให้คะแนนมากๆ อาทิ คณิตศาสตร์ ,ภาษาอังกฤษ , วิทยาศาสตร์ ในการสอบเข้าเรียนต่อวิชาเหล่านี้สำคัญก็จริงแต่ควรคำนึงถึงภาพรวมการจัดการศึกษาว่า จัดเพื่ออะไร เก่งวิชาการอย่างเดียวพอหรือไม่หรือควรเพิ่มคุณสมบัติอะไรให้เด็กอีกบ้างเพื่อให้เขาเติบโตเป็นคนดี และ เก่ง ไม่ใช่เก่งแต่แล้ว ที่ผ่านมากการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับ นโยบายลงมาจนถึงระดับการปฏิบัติได้มีการประเมิน จากสภาพจริงไม่ใช่ประเมินจากเอกสารหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจนกันอย่างจริงจังหรือไม่ หรือแค่ทำเพื่อให้ผ่านไป เราควรให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาอย่างจริงจังในเรื่องต่างๆกันได้แล้ว เช่นครูผู้สอนใส่ใจผู้เรียนมากพอหรือไม่ ควรให้ความสำคัญกับการสอนสิ่งที่จะเสริมสร้างเด็กให้เป็นคนดีบ้างหรือไม่ เด็กไม่สนใจเรียน มา ร.ร. สาย หรือขาดเรียนบ่อยครูเคยเรียกกมาคุย ถามสาเหตุหรือไม่ หรือใส่ ข.ร.เลย ครูเคยปลูกฝังการเป็นคนดี มีคุณธรรม รู้จักหน้าที่พลเมืองได้เพียงใด ความรักในชาติ ถิ่นกำเนิด ส่วนรวม ครูได้ทำหรือไม่ หากตอบว่าทำแล้ว ก็แสดงว่าเรายังทำกันไม่พอ เพราะจะเห็นได้จากกระยะกว่า 10 ปีมานี้ สังคมไทยเป็นอย่างไร ผู้คนเห็นแก่ตัวเพียงใด รักแต่พวกตนเอง เห็นเงินและวัตถุสิ่งของเป็นพระเจ้า เพื่อผลประโยชน์ทำได้ทุกอย่าง แม้ฆ่ากันเอง ขาดศีลธรรม ขาดความสามัคคีและสำนึกต่อส่วนรวม ความอ่อนโยน เคารพผู้ใหญ่ เริ่มหายไป ทั้งนี้อาจจะมาจากการเน้นสอนแต่วิชาการมากเกินไปหรือไม่ ผลที่เกิดขึ้นปรากฏว่า มีคนเก่งแต่แล้ว เต็มบ้านเมืองในปัจจุบัน ผู้ที่นำสงสารที่สุดในปัจจุบันก็คือเยาวชน ที่เกิดมาในยุคที่สังคมเป็นเช่นนี้ผู้มีอำนาจจัดการไม่เอาไหน เอาแต่ผลประโยชน์พวกเยาวชนจึงตกเป็นเหยื่อของระบบสังคมเช่นนี้ไปโดยปริยาย ทั้งด้านการกระทำ เศรษฐกิจ และ สังคม ค่านิยมต่างๆ ที่ไม่คิดจะคัดเลือกล้มเหลวของเยาวชนของชาติ

ประเทศไทยสมควรได้รับการจัดระเบียบอย่างเช่นที่รัฐบาลปัจจุบันกำลังปฏิบัติอยู่ หยุดได้แล้วการทำเพื่อตนเองและพวกพ้อง หันมาใส่ใจ พัฒนาเสริมสร้างอนาคตของชาติกันจะดีกว่าไหม เวลาตายคุณก็เอาอะไรไปไม่ได้หรอก นอกจากความดี ความชั่ว มีข่าวว่าในอนาคตอันใกล้จะมีการคัดเลือกโดยดูความเหมาะสมและ

คุณสมบัติต่างๆของผู้เป็นครูเป็นสิ่งที่สมควรยิ่งไม่ใช่ใครก็ได้สอบผ่านวิชาการแล้วมาเป็นครูเลยเพราะครูเป็นผู้มีอิทธิพล ต่อเด็กมากในระหว่างการเรียนรู้ของเขา ถ้าครูใจดี มีน้ำใจ สนใจเด็กพร้อมให้อภัย และอบรมสอนให้เขาเป็นคนดีอย่างมีเทคนิค ไม่ใช่บอกแต่ข้อห้าม สั่ง แต่ต้องใช้หลักจิตวิทยา ในการสอนเด็กด้วย จะทำให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อครู แล้วเขาจะฟังและเชื่อในสิ่งที่ครูผู้นั้นสอน แม้จะน้อยนิด แต่ก็ยิ่งดีกว่า เขาไม่ได้อะไรเลย อยากให้มองว่าเด็กก็คือลูกหลานของเรา อย่าใช้อารมณ์กับเขา ถ้าเด็กคนไหนเกเรมากๆ ก็ควรเรียกมาคุยถ้ามีโอกาสแต่ถ้าไม่สำเร็จก็คงต้องปล่อยเขาไปเพราะครูทำสุดความสามารถแล้วสำหรับผู้เขียนเองการให้เด็กตกเพียง1คนเป็นเรื่องที่คิดมาก คิดว่าเขาควรตกหรือไม่เพราะเหตุใด จะตามเด็กเสมอเรื่องงาน การบ้าน และหาโอกาสสอนเรื่องค่านิยมและความประพฤติที่ดีเสมอ แต่ถ้าถึงที่สุดแล้วเขาไม่สนใจ ก็แล้วแต่เขา

ผู้เขียนเชื่อมาเสมอตลอดชีวิตการเป็นครูว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่มีคุณค่า มีความสำคัญในการสร้างเยาวชน ขอเพียงครูให้ความรัก ความปรารถนาดีต่อพวกเขาอย่างจริงใจ ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน นั่นคือความเป็นครูอย่างแท้จริงและผลที่ได้ก็น่าจะทำให้การเรียนรู้ การสอนนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างแน่นอน

เอกสารอ้างอิง

สุดชญา สุทธิศรี. **ชีวิตกับสังคมไทย**. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ : 2558.

ฉวีวรรณ วุฒิกิจการ และคณะ. **หน้าที่พลเมืองและศีลธรรม**. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ : 2557.